Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΔΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 43

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 345.)

Γ'.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ὅλοι ἦσαν κατευχαριστημένοι, καὶ ἡ Χρυσούλα, καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, καὶ ὁ Σιδέρης, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸν ἀφέντην του.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Ἔξαφνα, ἡ Χρυσούλα ἠσθάνθη μεγάλην ἀδιαθεσίαν, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῇ οὔτε πρό, οὔτε μετὰ τὸν κορυδαλόν. Ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὸ κρεββάτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔπειτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν σειράν, ἤδη ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα!

Ἦτο λοιπὸν μὲ τὰ σωστά της ἄρρωστη ἡ μικρὰ Χρυσούλα!

Τί εἶχε;

Καὶ μήπως ἠξεύρει κανεὶς ποτὲ τί ἔχει;

Πόθεν προῆλθε τὸ κακόν;

Καὶ ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς το εἴπῃ, ἀφ' οὗ τὸ κακὸν παντοῦ κρύπτεται ἐπιβούλως; Εἰς μίαν ἀκτῖνα ἡλίου πολὺ θερμήν, εἰς μίαν πνοὴν αὔρας πολὺ ψυχράν, εἰς μίαν ἀναθυμίασιν φυτοῦ ἢ καρποῦ σαπημένου, εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος μολυσμένου, εἰς ἓν μόριον σκόνης, εἰς μίαν φιλικὴν χειραψίαν, ἀκόμη καὶ εἰς ἓν νόμισμα πέντε λεπτῶν! Ὁ κόσμος ὁλόκληρος εἶνε, φαίνεται, γεμᾶτος ἀπὸ μικροσκοπικοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐνεδρεύουν, μᾶς δηλητηριάζουν, μᾶς φονεύουν· καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐχθρῶν τούτων φοβερὸν· ὀνομάζονται Μικρόβια...

Ἐφ' ὅσον ἦτο ἡμέρα, ἡ Χρυσούλα ἀψηφοῦσε τὴν ἀρρώστειαν της, τὴν ὑπέμενεν, ἐνεκαρτέρει, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο πολύ. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ηὔξανε, καὶ εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ μικροῦ της δωματίου, ὅπου μόλις εἰσήρχετο ὀλίγον φῶς σεληναῖον, ἔβλεπεν ἐμπρός της νὰ χορεύουν τὰ χλωμὰ ἀγριόρροδα τοῦ κ. Φραντζῆ, τὰς κοκκινωπὰς βόμβας τοῦ ὑαλοσκεποῦς ἐρμαρίου, ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ ἐκκρεμοῦς τοῦ ὡρολογίου, χωμένου εἰς τὴν μακρὰν ξυλίνην του θήκην, καὶ τοῦ ὁποίου ἠκούοντο ἀνερχόμενα κάτωθεν τὰ τίκ-τάκ, διὰ μέσου τοῦ πατώματος.

Ἀλλὰ μόλις ὁ κώδων ἐσήμαινε τὰς ὥρας, βόμβαι καὶ ἄνθη ἐξηφανίζοντο ὡς διὰ μαγείας, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα ἠσθάνετο πονοκέφαλον, μὰ τόσῳ δυνατὸν πονοκέφαλον!

Μεγάλη ἀνησυχία εἰς τὸ ἀγροκήπιον καὶ εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον!

Ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, σκυθρωπός, κατέβαινε κάθε πρωί, διὰ νὰ βλέπῃ τὴν μικράν του ἀσθενῆ, καὶ την ἠρώτα πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα, καὶ της ἤγγιζε τὸ μέτωπον, καὶ της ἔψαυε τὸν σφυγμόν. Ὁ Σιδέρης, καταλυπημένος, ἤρχετο ταχτικὰ καὶ περιεφέρετο ἔξωθεν τῆς θύρας, προσπαθῶν νὰ ἴδῃ ἀπὸ καμμίαν «χαραμάδαν» καὶ νὰ ἀκούσῃ κάτι τί...

Οἱ κύριοι τῆς Χρυσούλας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχαν πάρει τὸ πρᾶγμα ἀψήφιστα, τώρα ἤρχισαν νὰ νανησυχοῦν καὶ νὰ σκέπτωνται νὰ στείλουν τὴν μικρὰν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως. Ἡ ἀσθένεια, καθὼς ἐφαίνετο, εἶχε σκοπὸν νὰ διαρκέσῃ πολύ, καὶ ἂν την ἐκρατοῦσαν εἰς τὸ σπίτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, «θὰ τους ἐκόστιζε, μάτια μου, ὁ κοῦκκος γι' αὐτὸν!...»

Τὴν σκέψιν των ταύτην ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν κ. Φραντζῆν.

— Τί; εἰς τὸ Νοσοκομεῖον!; ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, ἐξεγειρόμενος. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!... Ποτέ! Ἐγὼ θὰ πληρώσω τὸν ἰατρόν, τὰ ἰατρικά, τὴν τροφὴν καὶ τὴν νοσοκόμον, ἂν χρειασθῇ... Ναί, σᾶς λέγω, ἐγὼ τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα. Λοιπόν, σύμφωνοι· θὰ την κρατήσετε ἐδῶ, καὶ προπάντων νὰ μὴ της εἰπῆτε τίποτε, νὰ μὴ της προξενήσετε τὴν παραμικρὰν λύπην... Ἀκοῦτε;... Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!...

«Μοῦ μένουν ἀκόμη ἑκατὸ φράγκα,» ἐσυλλογίζετο ὁ ἀγαθὸς γέρων· καὶ καλέσας τὸν Σιδέρην, ὁ ὁποῖος παρεμόνευεν ἀπέξω μὲ τὰ ἔκπληκτα καὶ ὡς ἀρνίου ἀγαθὰ μάτια του, τὸν ἔστειλεν ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν νὰ φέρῃ τὸν ἰατρόν.

« Τὸ ἀμαξάκι τοῦ ἰατροῦ ἔκαμνε σχεδὸν καθημερινῶς τὸ σύρε-κ' ἔλα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον. » (Σελ. 351, στήλ. α'.)

Ὁ μικρὸς βουκόλος «ἐπῆρε τὰ ποδιὰ 'στὴν πλάτη» διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, ὁ δὲ ἰατρὸς ἐπῆρε τὸ ἀμάξι του, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον.

Ἦτο ἐπιστήμων ἀπὸ τοὺς παλαιούς, πολὺ ἰδιόρρυθμος ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε μεγαλητέραν τοῦ δέοντος ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰατρικήν, οὔτε μικροτέραν τοῦ δέοντος πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Φίλος δὲ τοῦ κ. Φραντζῆ. Ἦλθεν, εἶδεν, ἐξήτασεν, ἐστηθοσκόπησεν, ἐσφυγμομέτρησεν, ἀνέκρινε λεπτομερῶς τὴν

μικράν ἀσθενῆ, καὶ ἔπειτα προσεπάθησε νὰ εὕρῃ, εἰς τὰ βάθη τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πείρας του,—ἀπὸ ὅλας τὰς γνωστὰς καὶ ἀγνώστους νόσους, ποία ἀρά γε νὰ ἦτο ἡ νόσος τῆς Χρυσούλας; Καὶ ὅταν το εὗρεν ἢ ἐνόμισεν ὅτι το εὗρεν ἐπαρκῶς, ἠρώτησε τὸν ἑαυτόν του, ποῖον ἀπὸ ὅλα τὰ ἰατρικὰ τῶν ἰατρῶν, παλαιὰ καὶ νέα, ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃ τώρα;

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ κ. Φραντζῆς δὲν τὸν ἄφινε ἥσυχον, ἀλλὰ τὸν ἐστενοχώρει μὲ χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις, μὲ διατί, μὲ πῶς, μὲ ἴσως, μὲ βεβαίως, καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη. Ἦτο τόσον λυπημένος ποῦ ἔβλεπε τὴν μικράν του φίλην ἀσθενῆ, καὶ εἶχε τόσην βίαν νὰ την κάμῃ καλά! Δι' αὐτὸ ἐγίνετο φορτικός, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ.

— Μὰ φθάνει ἀγαπητέ μου ὀρυκτολόγε, διέκοψεν ὁ ἰατρὸς στενοχωρηθείς. Μοῦ ἐφάγατε ταυτιά, μοῦ ἐγανώσατε τὸ μυαλό, καὶ μ' ἐπαραζαλίσατε, ποῦ δὲν ἠξεύρω τί κάμω! Νομίζω ὅμως ὅτι καὶ σεῖς δὲν ἠξεύρετε τί λέτε.

— Ἠξεύρω τί λέγω, ἀγαπητέ μου ἰατρέ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς ὑπομονητικῶς. Θέλω νὰ εἴπω ὅτι πρέπει ἐπιτέλους νὰ ἐκλέξετε καὶ νὰ προτιμήσετε μίαν μέθοδον θεραπείας.

— Ἔχω χίλιες δυό. Ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ καλλίτερα; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα! Ἔχει, βλέπετε, νὰ ἐκλέξῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς σιναπισμοὺς τῆς κοινῆς θεραπευτικῆς, μέχρι τῆς ἀεροθεραπείας, τὴν ὁποίαν ἤρχισε τώρα νὰ παραδέχεται καὶ ἡ Ἀκαδημία . . . Ὁπωσδήποτε . . .

Ὁ κ. Φραντζῆς δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸ περιφρονητικὸν ἐκεῖνο π φ φ! διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεδέχετο ὅλας τὰς νέας μεθόδους. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰατρὸς ἀπεφάσισεν ἐπιτέλους νὰ κρεσοῦῃ πρὸ τὸ παρὸν εἰς τὰ παλαιὰ, εἰς τὰ παραδεδεγμένα, καὶ νὰ διατάξῃ, κατ' ἀρχάς, σιναπισμούς. Ἄλλως τε θὰ ἤρχετο ξανὰ καὶ θὰ ἔβλεπε.

Πάντοτε, βλέπετε, ξαναέρχονται οἱ ἰατροί!.. Καὶ τῷ ὄντι, τὸ ἀμαξάκι τοῦ ἰατροῦ ἔκαμνεν εἰς τὸ ἑξῆς, σχεδὸν καθημερινῶς, τὸ σύρε-κ'-ἔλα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἀπὸ τὸ χωρίον εἰς τὴν πόλιν.

«Τί με μέλει! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὀρυκτολόγος. Ἐδῶ εἶνε τὰ ἑκατὸ φράγκα . . . καὶ ἑκατὸ φράγκα εἶνε πάντα κάτι τί!»

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀσθένεια ἐξεδηλώθη σαφῶς. Ἦτο πυρετὸς τυφοειδής.

— Μικρόβιον βέβαια . . . ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ κ. Φραντζῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἠρκέσθη νὰ κυττάξῃ τὴν ὀρροφὴν καὶ νὰ μειδιάσῃ περιφρονητικῶς... Ἦτο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἰατρούς, καθὼς σας εἶπα. Τὰ ἤξευρεν ὅλα τὰ νεώτερα,—ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν τα παραδέχετο ὅλα.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Φραντζῆς κατήρχετο ἀπὸ τὰ ὕψη του καθεκάστην, τακτικώτατα. Ἀντήλλασεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὴν προσφιλῆ του ἀσθενῆ, ἄλλας τόσας μὲ τὸν ἰατρόν, ἔπειτα ἐπλήρονε τὴν νοσοκόμον, ἡ ὁποία εἶχε προσληφθῆ, καὶ τέλος ἐξώφλει τὸν λογαριασμὸν τοῦ φαρμακοποιοῦ. Ὅταν ἤρχισεν ὁ χειμών, τὰ ἑκατὸν φράγκα εἶχαν τελειώσῃ. . .

Ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς. Ἤδη ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας εἶχε πέσῃ χιὼν ἀφθονος. Ἡ γῆ ἦτο λευκή, αἱ στέγαι λευκαί, τὰ δένδρα λευκά, οὕτως ὥστε, ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα ἐνόμιζες ὅτι εἶνε ἡμέρα, διότι τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀνταναχλώμενον ὑπὸ τῆς χιόνος, ἐπάλυπτε τὰ πάντα μὲ σέλας σπιθυρίζον.

Ἡ νόσος ἠκολούθει τὴν πορείαν της, ἡ δὲ θεραπεία θὰ ἐβράδυνεν ἀκόμη πολύ. Ἐν τούτοις καθ' ἑκάστην παρουσιάζετο κάποιον ἔξοδον τακτικὸν ἢ ἔκτακτον, κάποιος λογαριασμὸς πρὸς ἐξόφλησιν, ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος ἔμενε τελευταῖος, ἐξογκούμενος ἐν τῷ μεταξὺ καὶ φουσκόνων ὡς ἀερόστατον.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ γέροντος Φραντζῆ ἦτο ἀπερίγραπτος. Μόνος εἰς τὸν ἐνανέριον οἰκίσκον, κλεισμένος εἰς τὸν Κυκεῶνά του, ἐκάθητο ὥρας ὁλοκλήρους καὶ ἐσυλλογίζετο. Πῶς θὰ ἀντιμετώπιζε τὴν δεινὴν αὐτὴν περίστασιν; Πῶς θὰ ἐπάλαιε κατὰ τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς νόσου; Τί θὰ ἔκαμνε διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ ἀπαραίτητα χρήματα;

Δι' ὅλον τὸν κόσμον, οὔτε διὰ τὴν Χρυσούλαν αὐτήν, δὲν θὰ ἐπτόφαιζε νὰ ὑπεξαιρέσῃ καὶ νὰ πωλήσῃ ἔστω καὶ ἕνα λίθον ἐκ τῆς συλλογῆς του, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ τὸν λόγον του νὰ κρατήσῃ ἀνέπαφον.

Ἐβασανίσθη, ἐσκέφθη, ἐσκέφθη πολύ, καὶ ἐπὶ τέλους, εὗρε μέσον σωτηρίας. Δύο ὁλόκληροι νύκτες ἀγρυπνίας τῷ ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ το εὕρῃ.

Καὶ ἰδού.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Τέχνη τοῦ Πλάστου ἀθάνατη,
Σὺ τἄψυχο ἀνασταίνεις,
Λαξεύονταις τὸ μάρμαρο,
Κι' ὀλόρθο ἐκεῖ τὸ σταίνεις,
Μὲ τῶν ματιῶν τὸ κύτταμα
Τὸ αἰθέριο, ποῦ μας δείχνει
Νέας ζωῆς τὰ ἴχνη.

Σύ εἶσαι Τέχνη ἀθάνατη,
Ποῦ πλάττεις τὸ Ὡραῖο,
Στὸν κόσμο πάντ' ἀτίμητο
Νὰ φαίνεται καὶ νέο,
Καὶ 'στοῦ Καιροῦ τὰ πείσματα,
Τῆς Ἀρετῆς τὸν θρόνο
Σὺ τον λαξεύεις μόνο!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 348.)

Ἡ διήγησις τοῦ Τύχωνος Βραχίου τελειόνει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μετάβασις εἰς τὴν λάμψιν τῶν » ἀστέρων τοῦ πέμπτου καὶ ἕκτου με» γέθους ἐγένετο κατὰ Δεκέμβριον τοῦ » 1573 καὶ Φεβρουάριον τοῦ 1574. » Τὸν ἑπόμενον μῆνα, ὁ νέος ἀστὴρ ἐφά» νη χωρὶς ν' ἀφίσῃ ὁρατὸν ἴχνος διὰ » τὴν ἁπλῆν ὅρασιν, ἀφοῦ ἔλαμψεν ἐπὶ » δέκα ἑπτὰ μῆνας.»

Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ διήγησις; δὲν εἶνε σαφὴς καὶ πλήρης;

— Εὐχαριστῶ, θείτσα μου· ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα πολλὰ περὶ τῶν προσκαίρων ἀστέρων.

Ὅταν ἀνεγίνωσκες, δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ διακόψω· τώρα ὅμως εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί σημαίνει ζενίθ;

— Ζενὶθ λέγεται τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας. Τὸ ἄλλο σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ κάτωθι ἡμῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐβλέπομεν ἂν ἐνίνετο ὀπὴ εἰς τὴν Γῆν μέχρι τῶν ἀντιπόδων μας, λέγεται ν α δ ί ρ. Καὶ τὰ δύο ὀνόματα, ὅπως καὶ αἱ λέξεις Ἀλκόρ, ἀλκοὶ καὶ Ἄλγεβρα, ὀφείλονται εἰς τοὺς Ἄραβας, οἱ ὁποῖοι πολὺ κατέγιναν εἰς τὴν ἀστρονομίαν, τὴν χημείαν καὶ τὰ μαθηματικά.

— Πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ναδὶρ τῶν Ἀράβων. Τί κρίμα ὅμως νὰ μὴ δύναταί τις νὰ τὸ ἴδῃ, ἀφοῦ γίνεται ζενὶθ ἐὰν κάμῃ τις τὸ ταξείδιον μέχρι τῶν ἀντιπόδων του. Δὲν ἔχει οὕτω; Ἔχω ὅμως καὶ κάτι ἄλλο νὰ σ' ἐρωτήσω.

Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Κασσιοπείας, ὅπως καὶ τοῦ Κήτους, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται ὁ Θαυμάσιος, εἰς ποῖον μέρος τοῦ οὐρανοῦ κεῖνται;

— Οἱ ἀστερισμοί, ἀγαπητέ μου, εἶνε διαιρέσεις τοῦ οὐρανοῦ, τὰς ὁποίας ἐφαντάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ὅτε ἐπίστευον ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε θόλος, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ εἶνε προσηλωμένοι ὡς χρυσᾶ καρφία οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον. Αἱ διαιρέσεις αὗται δὲν ἁρμόζουν πλέον τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν τηλεσκοπίων μας. Εὑρισκόμεθα εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ κανὲν μέρος δὲν ἔχει πέρας. Ἂς σταματήσωμεν πλέον ἐδῶ· μένει ἀκόμη νὰ σοῦ εἴπω διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ὑπερβαίνουν κατὰ τὸ θαυμαστὸν ὅσα μέχρι τοῦδε σοῦ εἶπα. Ἀλλὰ αὔριον πλέον· τώρα, ἀγαπητέ μου Κωστάκη, εἶνε, νομίζω, καιρὸς ν' ἀναπαυθῇς.

— Αὔριον λοιπόν, θείτσα· μὲ ὅσα ὅμως μοῦ εἶπες ἐκενήθη πολὺ ἡ περιέργειά μου. Πόσον ἤθελον ἀπὸ τώρα νὰ ἦτο αὔριον!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον.

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ.—ΟΙ ΝΕΦΕΛΟΕΙΔΕΙΣ

«Ἐὰν ἐγνώριζες, Νίτσα μου πόσα πράγματα διῆλθον τοῦ νοῦ μου ἀπὸ τὴν ἑσπέραν τῆς χθές. Αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀστέρων, ἀναμέσον τῶν ὁποίων ὁ Ἥλιός μας μὲ ὅλους τοὺς συνοδούς του εἶνε, ὅπως εἶπες, εἰς ἁπλοῦς κόκκος ἑνὸς νέφους ἀπὸ κόνιν· αὐταὶ αἱ χιλιάδες τῶν ἐτῶν, τὰ ὁποῖα χρειάζεται τὸ φῶς, τὸ ταχύτερον, ὅπως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ νέφους φθάσῃ εἰς τὸ ἄλλο· αὐτοὶ οἱ κόσμοι ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν εὑρίσκονται πλησίον τῶν δέ, ἐνῷ ἄπειρος ἀπόστασις εὑρίσκεται γύρω των,—ὅλα αὐτὰ εἰς πόσας σκέψεις με βυθίζουν! Καὶ τί εἶνε λοιπὸν ἡ Γῆ, ἡ ὁποία μοῦ ἐφαίνετο τόσον μεγάλη; Καὶ τί εἶνε ὅσα εὑρίσκονται ἐπ' αὐτῆς; Καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπες ὅτι σήμερον θὰ μοῦ ἔλεγες ἀκόμη θαυμαστότερα. Ἀλλὰ τότε, Νίτσα μου, πράγματι θὰ τρελλαθῶ!

— Θεός φυλάξοι, ἀγαπητέ μου. Ὄχι διὰ νὰ γίνῃς τρελλός, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃς σοφὸς σὲ διδάσκω ὅσα γνωρίζομεν ἐκ τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ· διὰ τοῦτο εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ σοῦ εἴπω τὰ πράγματα ὅπως ἔχουσιν.

Ἀλλὰ ποῦ εὑρίσκεις τὸ κακόν, ὅταν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μας ἀπὸ τὸ ταξείδιον τοῦτο ἀνὰ τὸ ἄπειρον, αἰσθανθῶμεν πόσον μικροὶ εἴμεθα καὶ πόσα μικρὰ ἐπίσης εἶνε ὅσα μᾶς περιβάλλουν; Φρονεῖς, ὅτι εἶνε κακὸν ἐὰν μάθῃς νὰ θεωρῇς μὲ τὴν πραγματικήν των ἀξίαν ὅσα ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα σοῦ φαίνονται μεγάλα; Ἐγὼ τούναντίον, νομίζω ὅτι τότε ἴσα ἴσα θὰ δυνηθῇς καλλίτερον νὰ ἐκτιμήσῃς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου.

— Δεῖξε μου λοιπὸν αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ μὲ παρεσκεύασες ὅπως τὸ ἐννοήσω.

— Παρεσύρθην, ἀγαπητέ μου Κώστα, ὀλίγον πέραν τῆς ἡλικίας σου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους δωδεκαετὴς παῖς δὲν εἶνε μικρὸν παιδίον· σκέπτεται πλέον λογικά. Διὰ τοῦτο ἀφίνω διὰ μίαν στιγμὴν τὴν ἀστρονομίαν, χάριν τῆς φιλοσοφίας. Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι, ἀμέσως θὰ ἐπιστρέψωμεν.

Μήπως αὐτὸ δὲν σὲ καθιστᾷ ὑπερήφανον, ὅτι σὺ ὁ τόσον μικρός, ἐν μηδενικὸν εἰς τὸ σύμπαν, δύνασαι δι' ἑνὸς ἁλματος τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία πολὺ τα χύτερον κινεῖται ἀπὸ τὸ φῶς καὶ διαφορετικὰ ἀπ' αὐτό, νὰ ταξειδεύσῃς ἀνὰ τοὺς κόσμους, τῶν ὁποίων τὸ μέγα πλῆθος σὲ τρομάζει; Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ὑπάρχει ἐντός σου ἄλλος κόσμος, διάφορος, κόσμος ἀνώτερος, δεσπόζων πάντων, ἀφ' οὗ περὶ πάντων κρίνει; Ἐὰν αἱ κρίσεις του πᾶσαι εἶνε ὀρθαί, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὅσον περισσότερον ὁ ἐντός σου ὑπάρχων οὗτος κόσμος διαφωτίζεται, τόσον περισσότερον ἀναγκάζεται νὰ εἶνε μετριόφρων· ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων διαφωτίζεται, ὅσον περισσότερον μετριόφρων γίνεται, τόσον περισσότερον ἀνυψοῦται. Μὲ ἐννοεῖς;

— Θέλεις νὰ μοῦ εἴπῃς; ὅτι γίνομαι μεγαλήτερος ὅταν αἰσθανθῶ πόσον μικρὸς εἶμαι. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Σχεδόν.

— Παράδοξος ὅμως παρηγορία. Μήπως ὁ νοῦς μας δὲν θὰ ἦτο περισσότερον ἥσυχος, ἐὰν δὲν ἐγνωρίζαμεν καθόλου τὰ ὡραῖα αὐτὰ πράγματα; Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν ζάλην πρωτήτερα.

— Ἡ Ἥρα μας ἔχει ὀλιγωτέραν ζάλην ἀπὸ σέ· διότι ἐκείνη οὐδέποτε θὰ μάθῃ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σὺ γνωρίζεις. Εἰς αὐτὴν εἶνε ἀρκετὴ ἡ σκέψις περὶ τοῦ φαγητοῦ της. Μήπως ἔχεις ὄρεξιν ν' ἀνταλλάξῃς τὴν θέσιν σου μὲ αὐτήν;

— Καθόλου δὲν μοῦ ἀρέσουν ὅσα μοῦ λέγεις. Ἡ Ἥρα εἶνε καλὸς σκύλος, ἄξιος πολλῆς ἀγάπης· οὐδέποτε ὅμως εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλθῃ εἰς ἄνθρωπον ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνῃ σκύλος.

—Τότε ὅμως ὀφείλει νὰ ὑφίσταται τὰς συνεπείας, ἀγαπητὲ μικρὲ ἄνθρωπε, τῆς καταστάσεώς του ὡς ἀνθρώπου, καὶ νὰ κάμνῃ ὅ,τι πρέπει ὡς ἄνθρωπος, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ μεταδληθῇ εἰς ἄλλο τι.

Πολλὰ πράγματα ἠδυνάμην νὰ σοῦ εἴπω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος καὶ ν' ἀρχίσω κατὰ πρῶτον ἀπὸ ὅσα εἶπες περὶ τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας τὸ μέγα προτέρημα εἶνε κατὰ σέ, ὅτι εἶνε καλὸς σκύλος· ἑπομένως, μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ σὺ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει περισσότερον νὰ φιλοδοξῇς εἶνε νὰ εἶσαι καλὸν παιδίον. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μᾶς ἔφερε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν. Ἐλπίζω ὅτι τώρα πλέον δὲν τον φοβεῖσαι.

Γνωρίζεις βεβαίως αὐτὴν τὴν μακρὰν λευκὴν ζώνην, ἡ ὁποία φαίνεται καθαρώτατα εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὰς ὡραίας θερινὰς νύκτας, καὶ ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ ὁρίζοντος καὶ λήγει εἰς τὸ ἄλλο, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ ἀλλοῦ μὲν γίνεται πλατυτέρα, ἀλλοῦ δὲ στενωτέρα. Ἐὰν μετέβαινες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν ἰδικόν του οὐρανόν, διαφορετικὸν τοῦ ἰδικοῦ μας, θὰ ἔβλεπες πάλιν αὐτὴν τὴν οὐράνιαν ζώνην, ἡ ὁποία ὅπως καὶ ἐδῶ, ἀπὸ βορρᾶ ἀρχίζει καὶ λήγει εἰς τὸν νότον. Φαίνεται λοιπὸν ὡς ὑπερμεγέθης δακτύλιος, εὑρισκόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ δακτυλίου τούτου εὑρίσκεται ἡ Γῆ μας μὲ πάντα ὅσα τὴν περιβάλλουν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ζώνης ταύτης καὶ οἱ ὁποῖοι χωρὶς στενοχωρίαν ἐξήγουν τὰ πράγματα ὅπως ἤθελαν, εὗρον εὔκολον ἑρμηνείαν τῆς μακρᾶς λευκῆς ζώνης. Ἡ Ἥρα, ἐκ φιλοφροσύνης πρὸς τὸν Δία, τὸν πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, ἠθέλησε νὰ θηλάσῃ αὐτὸν ὅτε ἦτο παιδίον· ἀλλ' αἱ μικραὶ μὲν ἰσχυραὶ ὅμως χεῖρες τοῦ Ἡρακλέους ἐπίεσαν ὑπερβολικῶς τοὺς μαστοὺς τῆς Ἥρας, καὶ τὸ χυθὲν θεῖον γάλα, διασκορπισθὲν εἰς τὸν οὐρανόν, παρήγαγε τὴν μεγάλην ταύτην λευκὴν ζώνην, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὠνόμασαν Γάλα ἢ Γαλαξίαν.

Ἐννοεῖς βέβαια, ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀστρονόμοι καὶ οἱ διάδοχοί των ἐγνώριζον πόσην ἀξίαν εἶχεν ἡ ἐξήγησις αὕτη· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο ἄλλην ἑρμηνείαν νὰ δώσουν, ἀφῆκαν ἀσυνειδήτως τὸ μυθολογικὸν ὄνομα εἰς τὴν λευκὴν ζώνην, ἡ ὁποία ἦτο αἴνιγμα δι' αὐτούς, καὶ ἐπὶ τέλους διὰ τῆς συνηθείας ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ διατηρεῖται μέχρις ἡμῶν, εὑρίσκεται δὲ καὶ τώρα ἀκόμη εἰς πάντα τὰ συγγράμματα τῆς ἀστρονομίας.

— Γνωρίζουν τοὐλάχιστον τώρα τί εἶνε ὁ Γαλαξίας;

— Ναί· χάρις εἰς τὸ τηλεσκόπιον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλαὶ μέχρι τοῦδε ἀνακαλύψεις ὀφείλονται. Ἐὰν οἱ ἀστρονόμοι μας ἦσαν ἠναγκασμένοι διὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ οὐρανοῦ νὰ μεταχειρίζωνται μόνον τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι, δὲν θὰ ἔβλεπον τίποτε περισσότερον ἀπὸ αὐτούς. Πρῶτος ὁ Γαλιλαῖος ἠδυνήθη νὰ διεύθυνῃ πρὸς τὸν Γαλαξίαν τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἦτο πολὺ ἀσθενές, κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀστέρων. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο διὰ τὸν Γαλιλαῖον ἁπλῆ ὑπόθεσις, καθ' ὅσον τὰ ὀπτικὰ ὄργανα ἐτελειοποιοῦντο, ἐγίνετο βεβαιότης· καὶ ὅτε ἐπὶ τέλους ὁ Ἔρσχελλος κατεσκεύασε τὸ μέγα τηλεσκόπιόν του, τότε πλέον ἐξηγήθη τὸ μυστικὸν τοῦ Γαλαξίου, τὸ ἀποκρυπτόμενον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ ἄγγλος λοιπὸν ἀστρονόμος παρετήρησε διὰ τοῦ μαγικοῦ του τηλεσκοπίου ὅτι ὁλόκληρος ὁ Γαλαξίας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπείρους μυριάδας ἀστέρων· ἐνθαρρυνθεὶς δὲ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀνακαλύψεις του ἀνήγγειλε μετὰ θετικότητος ὡς βέβαιον πλέον, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Γάλα, τὸ ὁποῖον διαφυγὸν ἀπὸ τὰς ἡρακλείους χεῖρας ἐσκορπίσθη εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν ἦτο ἄλλο τι παρὰ εἰς ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν νεφελοειδῶν, τοὺς ὁποίους παρετήρει διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του· καὶ ἐντὸς τούτου ἀκριβῶς τοῦ νεφελοειδοῦς, ὁ ἡμέτερος Ἥλιος εἶνε ἁπλοῦς κόκκος κόνεως, ὅπως σοῦ εἶπα.

— Καλὲ τί λέγεις, Νίτσα μου; Δὲν ἐννοῶ πλέον τίποτε!

— Καὶ ὅμως εἶνε ἁπλούστατον. Ὅλα

τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀστέρων, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος καὶ αἱ ἀποστάσεις τόσον σὲ τρομάζουν, καὶ οἱ ὁποῖοι τόσον ἀπέχουν ἀλλήλων, ὡς τε τὸ φῶς τὸ τρέχον κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ὅπως φθάσῃ ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, λογαριάζουν ὅτι χρειάζεται δέκα χιλιάδες ἔτη, — ὁλόκληρος λοιπὸν αὐτὸς ὁ οὐράνιος στρατός, τοῦ ὁποίου μόλις κατορθοῦμεν διὰ τῶν τηλεσκοπίων μας τὴν ἀπαρίθμησιν, ἀποτελεῖ ἕνα μόνον σωρόν, ὀνομαζόμενον Γαλαξίαν· τοιούτους δὲ πωρούς γνωρίζομεν χιλιάδας τώρα.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ εἶπες ἀπὸ πρίν, ὅτι σήμερον θὰ ἤκουον θαυμαστότερα πράγματα ἀπὸ ὅσα μοῦ διηγήθης προηγουμένως. Ἀλλ' εἰς ποίαν ἀπόστασιν ἀπὸ ἡμᾶς εὑρίσκονται οἱ νεφελοειδεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τόσους κόσμους ἀστέρων, ἀφοῦ ὁ ἰδικός μας κόσμος κατέχει τόσην θέσιν;

— Εὔκολος ἡ ἐρώτησις· δύσκολος ὅμως ἡ ἀπάντησις. Ἂν σοῦ εἴπω τοὺς ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους ὑποθέτουν, δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃς, ἀφοῦ καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν ἀκόμη τόσον φαίνονται φανταστικοί, ὥστε δὲν τολμῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω. Φαντάσου ὅτι λέγουν, ὅτι τὰ ταξείδια τοῦ φωτὸς ἀπὸ τοὺς νεφελοειδεῖς διαρκοῦν διακοσίας χιλιάδας, τετρακοσίας, ἑπτακοσίας χιλιάδας ἔτη! Ἀπὸ μερικοὺς τὸ φῶς διὰ νὰ ἔλθῃ χρειάζεται ἑκατομμύρια ἔτη! Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ γνωρίζῃς μόνον ὅτι ἡ ἀπόστασις τῶν νεφελοειδῶν εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε εἶνε δύσκολον καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ὁπῶς τὴν λογαριάσουν.

(Ἕπεται συνέχεια)

(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

[Ἡ μικρὰ διδασκάλισσα αὐτῆς τῆς σκηνῆς ἀκολουθεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ, τὸ Φροβελιάνον σύστημα, καὶ διδάσκει τὴν μαθήτριάν της εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ μαθήτριά της εἶνε ἁπλούστατα μία κούκλα, ἡ ὁποία ἔχει δύο μεγάλα ἐλαττώματα· Πρῶτον, δὲν πληρόνει διδάκτρα, καὶ δεύτερον δὲν ὁμιλεῖ.

Διὰ τοῦτο ἡ μικρὰ διδασκάλισσα εἶνε ἠναγκασμένη ὄχι μόνον νὰ τὴν διδάσκῃ χάρισμα, ἀλλὰ καὶ νὰ παντᾷ αὐτὴ ἀντὶ τῆς μαθητρίας της. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀλλοιόνει ὀλίγον τὴν φωνήν της, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ ἡ κούκλα.

Ἡ μικρὰ διδασκάλισσα δανείζεται τὴν σοφίαν της ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος κάμνει μάθημα εἰς τὸ σπίτι καὶ κάποτε ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς. Πόσον ὡραῖα συγκρατεῖ εἰς τὴν μνήμην της αὐτὰ τὰ μαθήματα, καὶ πόσον τελείως τὰ κάμνει σαλάταν,

εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὸ σημερινὸν μάθημα τῆς κούκλας·]

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Πόθεν παράγεται, δεσποινίς, ἡ λέξις Σεπτέμβριος;

Η ΚΟΥΚΛΑ. — Ἀπὸ τὸ λατινικὸν σέπτεμ, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἑπτά.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Πολὺ καλά· ὥστε λοιπὸν σημαίνει; . . .

Η ΚΟΥΚΛΑ.— Σημαίνει ἑβδομος μὴν τοῦ ἔτους.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.— Λαμπρά· καὶ διατί ὀνομάζεται οὕτω;

Η ΚΟΥΚΛΑ.— Διότι εἶνε ὁ ἔνατος.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Εὖγε, ἄριστα!

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

[Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου τούτου εἶνε ὁ μικρὸς Μπέμπης καὶ ἕνας Κύριος, φίλος τοῦ πατέρα του, πολὺ πολὺ γέρος, ποῦ πῆγεν εἰς τὸ σπίτι νὰ τους ἰδῇ.]

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ :—Δέν μου λές, σὲ παρακαλῶ, εἶνε πολλὰ φεγγάρια 'ς τὸν οὐρανό;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— . . . . . ; ;

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ . — Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; Ἀφ' οὗ κάθε μῆνα ἔχωμε καινούργιο φεγγάρι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ : — Τί σημαίνει αὐτό;

Πάντα ἕνα φεγγάρι εἶνε 'ςτὸν οὐρανό.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ : — Τότε λοιπόν, τί γίνονται τα παλιὰ φεγγάρια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σκεπτικός) :—Τί γίνονται τὰ παλιά; . . . ναί . . . δὲν ξέρω. . . .

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ : — Ὁ Μίμης μοῦ εἶπε πῶς ὁ Θεὸς τα στέλνει 'στὴν Πόλη καὶ τα βάζουν 'στοὺς μιναρέδες· μὰ δὲν τὸ πιστεύω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ :—Πιθανόν!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ : — Ἀ μπᾶ! ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς τὰ κόβει κομμάτια καὶ τα κάνει ἀστέρια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ :—Ἀδύνατον!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ : — Γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ : — Μὰ τότε τἀστέρια θὰ ἦταν κίτρινα ὅπως τὸ φεγγάρι· ἐν ᾧ τἀστέρια εἶνε, βλέπεις, ἀσημένια.

Δὲν ἤκουσα τί ἀπήντησεν ὁ Μπέμπης.

ΜΥΡΙΖΕΙ... ΑΘΗΝΑ!

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Κηφισσίαν.

— Νά! νά! εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ κύριος Φωτιάδης, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Τάκη, βλέπων ἐστρωμένον τὸν κῆπον μὲ φύλλα κίτρινα. Αὐτὰ μᾶς εἰδοποιοῦν ὅτι αἱ

διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Μοῦ μυρίζει . . . Ἀθήνα καὶ σχολεῖο.

Ἅμα τὸ ἤκουσεν αὐτὸ ὁ μικρὸς Τάκης, ἔγινε μελαγχολικώτατος, ὅπως ὁ Πέτρος τοῦ τελευταίου Διαλόγου τοῦ κ. Φαίδωνος. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ Τάκης δὲν ἀφέθη εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ εἰς τὸν ἀδρανῆ ρεμβασμόν. . . Ἤρχισε νὰ ἐργάζεται.

Καὶ ἰδού, τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ πατήρ του τὸν βλέπει νὰ μαζεύῃ ἐπιμελῶς καὶ νὰ ποκοπιμίζῃ μὲ τὸ ἀμαξάκι τοῦ κήπου, ὅλα τὰ ξηρὰ φύλλα ποῦ εἶχαν πέσῃ.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, παιδί μου; τὸν ἐρωτᾷ. Κοπιάζεις ἐσύ, γιὰ νὰ παλλάξῃς ἀπὸ τὸν κόπο τὸν κηπουρό;

— Ὄχι, μπαμπᾶ, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, ἀλλὰ γιὰ νὰ μή σου μυρίζῃ... Ἀθήνα!

ΑΜΙΛΛΑ ΨΕΥΣΤΩΝ

Ἀλλὰ τί τα θέλετε!

Ὅσον καὶ ἂν μαζεύσῃ κανεὶς τὰ ξηρὰ φύλλα, τὸ φθινόπωρον ἔρχεται, αἱ διακοπαὶ τελειόνουν, αἱ ἐργασίαι ἀρχίζουν, τὰ Σχολεῖα ἀνοίγουν, αἱ ἐξοχαὶ καὶ αἱ

παραλίαι ἐρημόνονται, καὶ αἱ πόλις ἀναλαμβάνουν τὴν ζωηράν καὶ πολυάνθρωπον ὄψιν των.

Ὁ Κωστῆς καὶ ὁ Κωστάκης, δύο μικροὶ φίλοι, ἐπέστρεψαν καὶ αὐτοί, καὶ μετὰ τρίμηνον χωρισμὸν συναντῶνται εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

ΚΩΣΤΗΣ . — Ὤ, καλῶστον! τί εἶχες γίνῃ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ . — Ὅλο τὸ καλοκαῖρι ἔλειπα 'ςτὸν Πόρο.

ΚΩΣΤΗΣ .—Κ' ἐγὼ 'στὴν Αἴγινα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ.— Ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ὠφελεῖ ἀλλὰ μαυρίζει. Ἰδές, καϊμένε, πῶς ἐμαύρισα!

ΚΩΣΤΗΣ. — Μπᾶ! Ἐγὼ ἐμαύρισα περισσότερο ἀπὸ σέ.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. —Ὄχι δά· ἐγὼ εἶμαι δυὸ φορες πειὸ μαῦρος.

ΚΩΣΤΗΣ.— Ἐμένα θά μου πῇς, ποῦ τώρα δα ἄκουσα ἕναν κύριο νὰ λέγῃ σ' ἕναν ἄλλο: «Κύτταξε αὐτὸ τὸ παιδί· στοιχηματίζω πῶς εἶνε ἀραπόπουλο!»

ΚΩΣΤΑΚΗΣ.—Μπᾶ! Ἀμὴ ἄν σου πῶ τί ἄκουσα ἐγώ; . . .

ΚΩΣΤΗΣ.— Τί δηλαδή;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ . — Νά, πρὸ ὀλίγου μ' ἐπλησίασεν ἕνας Ἀράπης, — μὰ ἀληθινὸς Ἀράπης, ξέρεις, — καὶ μου εἶπε: «Καλέ, μὲ μπογιὰ τῶν παπουτσιῶν ἀλείφεσαι σύ, ποῦ κατόρθονεις νὰ εἶσαι πειὸ μαῦρος ἀπὸ ἐμέ;»

Ἔ, ὁ μαῦρος Κωστῆς ἐνικήθη!

ΠΑΠΙΕΣ ΜΕ ΚΑΠΕΛΑ

Μοῦ διηγήθησαν ἐν χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ μικροῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Διαδόχου μας.

Εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ Κτηνοτροφικὴν Ἔκθεσιν τῆς Λαρίσσης, τὴν ὁποίαν ἐγκαινίασεν, ὡς γνωρίζετε, ὁ Πατήρ του, ὁ μικρὸς Πρίγκιψ εἶδε κάτι ὡραῖες πάπιες μὲ λοφία, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

—Ἰδὲς κάτι πάπιες μὲ καπέλα! ἐφώναξε πλήρης χαρᾶς.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Πριγκίπισσαν Σοφίαν, τὴν μητέρα του, ἠρώτησε:

— Γιατί δὲν φοροῦν καπέλλα καὶ τὰ ἄλλα πουλιά;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

ΜΑΘΗΜΑ 'ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τὸ βράδυ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἡ μητέρα τοῦ Φασουλάκη, ἐπῆρε τὸ παιδάκι της, καὶ τώρα γυρνοῦν 'στὸ σπίτι, χεροπιασμένοι, χαρούμενοι καὶ οἱ δύο.

Εἶνε χειμῶνας, τὰ δένδρα δὲν ἔχουν πιὰ οὔτε ἕνα φύλλο. Ἡ Σελήνη ἄνοιξε καλὰ τὸ ἀριστερό της μάτι, καὶ μὲ ὕφος φαιδρό, φιλικὸ καμαρόνει τὴ μητέρα μὲ τὸ παιδάκι, ποῦ πηγαίνουν.

Τρεῖς γέροι κόρακες κάθουνται 'ς ἕνα κλαδί, καὶ τους ψάλλουν ἕνα τραγοῦδι, καθὼς περνοῦν ἀπ' ἐμπρός των.

Φαντάζονται ὅτι ἔχουν τὴν ὡραιότερη φωνὴ τοῦ κόσμου.

— Τί ἄσχημα ποῦ κοάζουν! εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὁ ὁποῖος δὲν παραδέχεται τὴν ἰδέαν των.

— Χά, χά, χά! κάνουν οἱ κόρακες κοάζουν εἶπε! μᾶς πῆρε, φαίνεται, γιὰ βατράχους.

Ἡ Φασουλίνα καὶ ὁ Φασουλάκης ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των. Φθάνουν εἰς ἕνα μικρὸ βάλτο. Ἐκεῖ μέσα, οἱ βάτραχοι μελετοῦν ἕνα ὡραῖο κομμάτι, ποῦ θὰ τὸ τραγουδήσουν μεθαύριο, 'στὸ μεγάλο κοντσέρτο, ποῦ θὰ δώσουν τὴ νύκτα, γιὰ τιμὴ τῆς Σελήνης.

Καὶ αὐτοὶ φαντάζονται ὅτι εἶνε οἱ πρῶτοι μουσικοὶ τοῦ κόσμου.

— Πφ! τί ἄσχημα ποῦ κρώζουν! κάμνει ὁ Φασουλάκης.

— Χά, χά, χά! γελοῦν τώρα καὶ οἱ βάτραχοι· κρώζουν εἶπε! μᾶς πῆρε, φαίνεται, γιὰ κοράκια.

— Εἴτε κρώζετε εἴτε κοάζετε, ἡ μουσική σας εἶνε πάντα ἄσχημη καὶ ἀνυπόφορη! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης.

— Εἴτε εὔμορφη εἴτε ἄσχημη, τόσο οἱ βάτραχοι ὅσο καὶ 'μεῖς, τραγουδοῦμε τὴ μουσικὴ ποὺ μας ἔμαθεν ὁ Θεός! εἶπεν ὁ πιὸ γέρος ἀπὸ τοὺς γέρους κόρακας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ζῶα ξεύρουν νὰ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ μαθήματα ποὺ τους δίδουν. Προσπάθησε, φίλε Φασουλάκη, νὰ ὠφεληθῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, καὶ μάθε μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι οἱ κόρακες κρώζουν καὶ οἱ βάτραχοι κοάζουν! Ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη ὁ Φασουλάκης τὸ ξεύρει καλά, καὶ δὲν ἔκαμε πιὰ τὸ λάθος νὰ συγχύσῃ τὸ κρώζω μὲ τὸ κοάζω.

Νά, κι' ἄλλο μάθημα χωρὶς βιβλίο!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΠΟΧΑΙ

Μάρέσει τὸ χλωρὸ τὸ καλοκαῖρι
Μὲ τὰ πουλιὰ καὶ τὲς δροσιὲς καὶ τὰ ἐρράκια,
Μὲ τἄνθη καὶ τὰ λούλουδα ποῦ φέρει,
Τὲς πρασινάδες καὶ τὰ κρύα ρυάκια.

Μάρέσει καὶ τὸ θέρος, ὅπου κλίνουν
Μὲ τοὺς καρποὺς ὅλα τὰ δένδρα φορτω- [μένα,
Μὲ τὲς θερμὲς ἀκτῖνες ὁποῦ ψήνουν
Καὶ ὡριμάζουν ὅλα τὰ σπαρμένα.

Μάρέσει τὸ φθινόπωρο ποῦ ντύνει
Μὲ κίτρινες θωρὲς τὰ χόρτα καὶ τοὺς [κλάδους,
Ὁποῦ τρυγοῦν μελίσσια 'στὸ κόφινι
Καὶ κουβαλοῦν τὸ μοῦστο μὲ τοὺς κάδους.

Μάρέσει κι' ὁ χειμῶνας ποῦ ζυγόνει
Καὶ τούρανοῦ τοὺς καταρράκτες ξανανοί- [γει,
Ὁποῦ σκεπάζει τὰ βουνὰ μὲ χιόνι
Καὶ φέρνει μὲς τοὺς κάμπους τὸ κυνήγι.

+ Γ. Μ. Βιζυηνος

ΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ!

Οἱ μεγάλοι τόμοι τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» πωλοῦνται, ἑκαστος μόνον φράγκα τρία!!!

Φανταζόμαι τὴν χαρὰν τῶν ἀπειροπληθῶν φίλων μου, ὅταν ἔλαβον τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολήν τοῦ κ. Παπαδοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας τοῖς ἀνηγγέλλετο ἡ καταπληκτικὴ αὕτη ἔκπτωσις!

Οἱ μεγάλοι τόμοι τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως, τὰ ὀγκώδη αὐτὰ καὶ μεγαλόσχημα βιβλία, μὲ τὰς 400 σελίδας καὶ τὰς 200 εἰκόνας καὶ τὴν τόσην ὕλην, τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο μέχρι τοῦδε ἀντὶ 7 φράγκων, δύναταί τις σήμερον νὰ τὰγοράσῃ μόνον ἀντὶ 3 φράγκων ἑκαστον! Καὶ ἡ ὅλη σειρὰ ἀπὸ 6 τόμους, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐστοίχιζε 42 φράγκα, σήμερον στοιχίζει μόνον φράγκα 18!

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, οἱ ὁποῖοι θὰ στείλουν τὸ ἀντίτιμον εἰς φράγκα χρυσᾶ, δὲν ἔχουν νὰ προσθέσουν τίποτε. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, εἰς τὰς χαρτίνας δραχμὰς των θὰ προσθέσουν 50 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἑκάστου τόμου, καὶ 2 δραχμὰς διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ὅλης σειρᾶς. Τίποτε ἄλλο.

Οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν σας βέβαια δὲν θὰ τὸ εἴδατε! Ἡ ἔκπτωσις εἶνε τόσον μεγάλη, τόσον καταπληκτική, ὥστε δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἀρκεῖ νὰ εἴδε ποτέ του ἕνα τόμον τῆς Β' περιόδου, καὶ νὰ εἰξεύρῃ πόσον ἀπολαυστικὸς εἶνε, πόσα πράγματα περιέχει. Τὶ μυθιστορήματα εἰκονογραφημένα,— δύο καὶ τρία πολλάκις,—τὶ διηγήματα, τὶ ποιήματα, τὶ Διαγωνισμούς, τὶ Κυριακάς, τὶ Μαγικὰς Εἰκόνας,— καὶ τί νὰ εἴπω καὶ τί νὰ φήσω. Καὶ ὅλα αὐτὰ μόνον μὲ τρία φράγκα!

Θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Γραφείου μου καὶ ἡ μετακόμισις εἰς οἰκίαν, μὴ ἔχουσαν ἀρκετὰ μεγάλην ἀποθήκην, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐκθέσω εἰς πώλησιν 200 σειρὰς τόμων μὲ τόσῳ μικρὰν τιμήν, —θὰ ὁμολογήσετε, λέγω, ὅτι ἡ περίστασις ἀπέβη πρὸς ὄφελός σας, διότι σᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσετε ἢ νὰ συμπληρώσετε τὴν σειρὰν τῶν τόμων σας, σχεδὸν μὲ τὸ τίποτε!

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σπεύσετε ἐγκαίρως. Σήμερ' αὔριον ἡ εἰδοποίησις, τὴν ὁποίαν σας ἔστειλα, θὰ δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, τὸ κοινὸν ὅλον θὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐκπτώσεως, αἱ 200 διαθέσιμοι σειραὶ θὰ ἐξαντληθοῦν ταχύτατα,—εἶνε βεβαιότατον, — καὶ τότε δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι τίποτε. Διότι εὐθὺς ἅμα ἐξαντληθοῦν αἱ 200 σειραί, οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου θάνατιμηθοῦν καὶ θὰ πωλοῦνται 7 φράγκα, ὅπως πρῶτα καὶ ἂν τυχὸν βραδύνετε ὀλίγον νὰ κάμετε τὴν παραγγελίαν σας, πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ἀργά...

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ πταίω. Εἴδατε, ὅτι ἐφρόντισα νὰ σας εἰδοποιήσω ἰδιαιτέρως πρὸ τῶν ἄλλων, (σᾶς εἰδοποιῶ δὲ καὶ πάλιν, καὶ σᾶς στέλλω ἐσώκλειστον τὴν ἀγγελίαν,) διὰ νὰ ὠφεληθῆτε πρῶτοι σεῖς τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας. Λοιπόν, νὰ σπεύσετε καὶ νὰ μὴ ἀναβάλετε, διότι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ὑπάρχουν Τόμοι τῆς Β' Περιόδου πρὸς τρία φράγκα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΗΙ ΔΑΣΚΑΛΑ...

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων τῆς νεαρᾶς Βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας Γουιλελμίνας, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν πλεῖστα ἀνέκδοτα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τῶν ὁποίων καὶ τὸ κατωτέρω:

Κάποτε ἠρώτησε τὴν μητέρα της Ἔμμαν: — Μαμά, τί εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

— Βασιλεύς.

— Ἀμ' ἐσύ, μαμά, τί εἶσαι;

— Βασίλισσα.

— Τότε λοιπὸν ἐγώ, μαμά, τί εἶμαι;

Ἡ Βασίλισσα Ἔμμα ἐμειδίασε καὶ ἀπεκρίθη:

— Πρὸς τὸ παρόν, εἶσαι ἕνα φρόνιμο-φρόνιμο κοριτσάκι.

— Μὰ ὕστερα, ὕστερα ποῦ θὰ μεγαλώσω τί θὰ γίνω, μαμά;

—Θὰ γίνῃς ὅ,τι θελήσῃ ὁ Θεός, παιδί μου.

— Ἀχ! εἶπε τότε στενάξασα ἡ μικρὰ Βασιλοπούλα καὶ μέλλουσα Βασίλισσα. Νὰ ἤθελε τοὐλάχιστον ὁ Θεὸς νὰ μὴ γίνω Δασκάλα!...

Ἀναφέρεται καὶ τοῦτο.

Ὁσάκις τὴν ἐμάλωναν ἢ τὴν ἐπίεζαν νὰ κάμνῃ ὅ,τι δὲν ἤθελεν, ἡ μικρὰ Γουιλελμινία ἐφοβέριζε: «Ἀφῆστέ με, γιατί θὰ το 'πῶ... στὸ λαό μου!»

ΓΝΩΜΙΚΑ

[Ἀπὸ Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν.]

— Ἡ τάξις ἔχει τρία πλεονεκτήματα: Ἀνακουφίζει τὴν μνήμην, ἐξοικονομεῖ τὸν χρόνον, διατηρεῖ τὰ πράγματα.

Μπρίκα Κυριακοπούλου [Ε]

★

— Ὑπάρχει ἀρετὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀποκτᾷ τις φίλους καὶ ἀφοπλίζει ἐχθρούς, — ἡ γλυκύτης.

Δημότις Βόλου. [Ε]

★

— Ἡ εὐτυχία εἶνε σφαῖρα κυλιομένη. Ὅλοι τρέχομεν κατόπιν της, καὶ την λακτίζομεν ὅταν τὴν φθάνωμεν.

Φιλέρημον Ἴον. [Ε]

★

— Ἡ ζωὴ οὔτε ἑορτάσιμος ἡμέρα εἶνε, οὔτε πένθιμος· εἶνε ἁπλῶς ἡμέρα ἐργάσιμος.

Ποιμενὶς τῆς Δίφυρης [Ε]

★

— Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων λέγουν τι θὰ ἔπραττον ἂν εἶχον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο· ὀλίγοι ὅμως συλλογίζονται τί θὰ εἶχον, ἂν ἔπραττον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.

Πειραϊκὴ Αὔρα.

★

— «Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις, οἱ μὲν ὕποπτοι τῶν φίλων σωτῆρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδόται.»

Χωριανμένη Μυρσίνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΙ ΦΙΛΟΙ μου ὅλοι κατενθουσιασμένοι μὲ τὸ τελευταῖον διπλοῦν φυλλάδιον καὶ μὲ τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Κυριακῆς. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, αἱ ἐπιστολαί των εἶνε γεμάται ἀπὸ ἐνουπώσεις καὶ σχόλια. Πρῶτος, μὲ τὴν συνήθη καὶ ὡραίαν του γοργότητα, μοῦ ἔγραψεν ὁ *Ρωμαῖος Κιλέρων* ἔπειτα ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ*, τρίτος ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, καὶ ἔπειτα... ἔχασα τὸν λογαριασμὸν ἀπὸ τὴν γραμματοπληημύραν. Διότι αὐτὰς τὰς ἡμέρας, δὲν προφθάνουν νὰ μου φέρουν γράμματα. Τὰ τόσα ζητήματα, οἱ Διαγωνισμοί, ἡ ἔκπωσις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου, ὅλα αὐτὰ δίδουν ἀφορμὴν εἰς τοὺς φίλους μου νὰ μου γράφουν, καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν μου γράφουν παρὰ σπανιώτατα. Διὰ τοῦτο βλέπετε ἐξωγκωμένην τὴν Ἀλληλογραφίαν,— ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀτελῆ, διότι ποῦ νἀπαντήσω ἐν ἑκάστῳ εἰς ὅλους!

Ἔχω ἐμπρός μου τρεῖς-τέσσαρας ἐπιστολὰς τοῦ τακτικωτάτου καὶ πολυγράφου *Ἐρυθροῦ Νέφους* [ΕΕ]. Εἰς μίαν μοῦ διηγεῖται μίαν καλήν του πρᾶξιν καὶ με παρακαλεῖ νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Εἰς ἄλλην μοῦ περιγράφει λαμπρῶς ἕνα ἀρχαιολογικὸν του περίπατον ἀνὰ τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν τρίτην ἐκθέτει ἕν ὡραῖον ὄνειρον διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα», μὲ τὴν εὐχὴν νὰ μὴ μείνῃ ὄνειρον· καὶ εἰς τὴν τετάρτην... ἐξεσπαθόνει!

Ἀκούραστος πραγματικῶς ὁ μικρὸς μου φίλος.

Ἔχετε περιέργειαν νὰ μάθετε πῶς βαθμολογεῖ ὁ *Ἀσπροποταμίτης* τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, τὰ ὁποῖα λαμβάνει; Τὰ βαθμολογεῖ, ὡς μου γράφει, συμφώνως μὲ τὴν στρατιωτικὴν βαθμολογίαν. Εἰς ἕκαστον δίδει τρεῖς βαθμούς, ἕνα διὰ τὴν καλλιγραφίαν, ἄλλον διὰ τὰς ἀπαντήσεις καὶ ἄλλον διὰ τὸ Αὐτόγραφον· Ὁ δὲ μέσος ὅρος τῶν τριῶν τούτων βαθμῶν, ἀποτελεῖ τὸν γενικὸν βαθμὸν τοῦ τετραδίου. Λοιπόν, κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ἐκ τῶν 88 τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἔχει λάβῃ ἕως τώρα, πρῶτον ἔρχεται τὸ τῆς *Ἀρίστης Βουλγαρίδου*, δεύτερον τὸ τῆς *Πυθίας*, ἔπειτα τῆς *Βασιλίσσης τῆς Ἐρήμου*, τῆς *Καυκασίας*, τῆς *Ναυτοπούλας*, τοῦ *Ἀετοῦ τῆς Ἰ-*

δης κτλ. Μοῦ ἔστειλε δὲ καὶ ἓν τετράδιον ἰδικόν του, τὸ ὁποῖον συνεπλήρωσε μὲ τὰς ἀρωτήσεις ἐκ τοῦ Λευκώματός του. Περίεργον εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἐνότητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχεν ἂν το ἔγραφεν εἰς μόνος.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Δ. Γαλάνης, ὁ νεαρὸς ζωγράφος, ἔφυγε κατ' αὐτὰς διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδάς του καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ. Παρ' ὀλίγον νὰ ἔσχάσω νὰ σὰς το εἴπω, ἂν δὲν μοῦ το ἐνθυμίζε τὸ *Μυστικὸν Ψευδώνυμον*, τὸ ὁποῖον τὸν εἶδε διερχόμενον ἐκ Πατρῶν,—εἶνε ἐξάδελφός του, —καὶ μάλιστα τὸν ἠρώτησε: «Σὺ ἔκαμες τὰς εἰκόνας διὰ τὴν Δεκάτην Κυριακήν;» Καὶ ὁ κ. Γαλάνης τοῦ ἀπήντησε: «Ναί!» (τί; ὄχι θὰ του ἔλεγε;)

Μελαγχολικὴ Σελήνη, ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς, καὶ τοῦ ὁποίου ἔκφυε ὀλίγον τὴν οὐράν, διὰ νὰ γίνῃ συντομώτερον καὶ κομψότερον. ὦς ἐπέρασες εἰς τὸ ἄνω τὴν Εὐρώπην ταξειδίου; Ὡραῖα, ἔ; Πολὺ ἀπατᾶσαι, νομίζουσα ὅτι τὰ βραβεῖα τοῦ Κινεζικοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ εἶνε περιττά, «διότι ὅλοι τὸ ἴδιο θὰ το μεταφρόσουν.» Ποῦ νὰ ἰδῇς παρεξηγήσεις καὶ ἀκυρολεξίας, καὶ ἀσαφείας καὶ παραλείψεις! Δεπεναντίας ὀλίγοι, μὰ πολὺ ὀλίγοι εἶνε οἱ καλοὶ μεταφρασταί. Θὰ τα ποῦμε καὶ εἰς τὴν κρίσιν μεθαύριον.

Ἐλυπήθην, *Κυκλαμιά*, διότι αἰτία τῆς μακρᾶς σου σιωπῆς ἦτο ἀσθένεια. Ἀλλ' ἴδου ὅτι ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωσε τὴν εὐτυχίαν νὰ γίνες καλά, καὶ νὰ λάβω πάλιν ἐν ὡραῖον ἀπὸ τὰ ὡραῖα γράμματά σου τὰ ὁποῖα εἰξεύρεις πόσον ἀγαπῶ. Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς διὰ τὸ Δένδρον τῶν Ἰτωχῶν... τί νὰ σου εἰπῶ! διστάζω πολὺ νὰ προχηρύξω, μήπως πάλιν τἀποτελέσματα δὲν εἶνε ἱκανοποιητικώτερα ἀπὸ τὰ προπερσυνά. Τί τα θέλεις! εἰς κάθε περίστασιν, οἱ φίλοι μου δὲν φαίνονται πολὺ-πολὺ πρόθυμοι νὰ βοηθοῦν τους πτωχούς. Εἶνε χιλιάδες, καὶ εἰς τὰς ἐκκλήσεις μου ἀπαντοῦν μόνον δεκάδες. Καὶ δὲν εἰξεύρεις πόσον μὲ λυπεῖ αὐτό!... Ὁ κ. Φαίδων σὲ χαιρετᾷ.

Ἰδοὺ τί μου γράφει σήμερον ἡ φίλη μου *Δίλουρος*. «Πολὺ λυποῦμαι, διότι δὲν ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι συνδρομήτριά σου ἐκ μικροτέρας ἡλικίας, τρέφω δὲ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἐγγραφῆς μου. Πόσον πλανῶνται οἱ ἔχοντες τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε πολὺ παιδική! Ἐγὼ εἰς αὐτὴν δὲν εὑρίσκω τι τὸ πολὺ παιδικὸν (ἐκτὸς τῶν Νηπιακῶν βεβαίως,) ἀλλὰ τὶ τὸ εὐφυές, τὸ διδακτικόν, τὸ σεμνόν, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται νἀναπτύξῃ τὴν διάνοιαν καὶ νὰ διαπλάσῃ τὴν καρδίαν.»

Τί εὔμορφα ποῦ περιγράφει ἡ *Ἀγροτικὴ Ζωή*! [Ε] Ἀκουσατε: «Κθὲς ἤτο ὁμίχλη καὶ δὲν ἔβλεπες τίποτε πέραν τῆς μύτης σου. Ἐνόμιζες ὅτι ἕνα πολὺ μεγάλο σύννεφο τὰ ἐσκέπαζεν ὅλα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔφευγεν ἡ ὁμίχλη καὶ ἔβλεπες τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, αἱ ὁποῖαι ἐνόμιζες ὅτι ἐστέκοντο εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ πρώτη κορυφὴ ποῦ εἶδα ἦτο ἡ κορυφὴ ἑνὸς κυπαρισσιοῦ.... » Δὲν σας φαίνεται ὅτι εἶσθε ἐκεῖ;

Ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας [Ε] μοῦ γράφει πολλὰ ὡραῖα περὶ τοῦ «Πεταμαζευσιοῦ» καὶ προσθέτει: «Καὶ ἡ «Θεία Οὐρανία» δὲν ὑστερεῖ οὔτε ὡς πρὸς τὴν ὠφέλειαν, οὔτε ὡς πρὸς τὴν τέρψιν. Διότι αἱ μὲν ἀφελεῖς ἀπορίαι τοῦ μικροῦ ἀνεψιοῦ σοῦ προξενοῦν εὐχαρίστησιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ σοφαὶ ἀπαντήσεις τῆς Θείας σοῦ ἀνοίγουν νέους ὁρίζοντας καὶ σὲ φέρουν εἰς νέους κόσμους.» Εὖγε, παιδί μου. Μοῦ ἀρέσει ποῦ ἀναγινώσκεις καὶ τὰ σοβαρώτερα. Θὰ ἐσχημάτιζα τὴν χειρίστην ἰδέαν περὶ φίλου μου —ἐκτὸς τῶν πολὺ μικρῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Β' τάξιν τοῦ Ἑλλ. Σχολείου καὶ κάτω, — ὁ ὁποῖος θὰ μου ἔγραφεν ὅτι δὲν ἀναγινώσκει τὴν «Θείαν Οὐρανίαν».

Τὰ ἐδιάβασα, *Κρητικὴ Σημαία*· ἀλλ' ἂν μου ἔγραφαν ὅλοι ἔτσι... ἀνάποδα, νομίζεις ὅτι θὰ μου ἔμενε καιρὸς νὰ κάμνω ἄλλο τίποτε; Τὰ ἴδια καὶ πρὸς τὴν *Ἀτρόμητον Καρδίαν*.

Ξανθὰ Ναυτόπουλα (Τ. Κ. καὶ Ε. Ε.) δεκτὸν τὸ νέον σας ψευδώνυμον. Ἡ ἐπιστολή σας ὡραιοτάτη.

Νεράϊδα τῆς Λίμνης, πρῶτον θὰ σε παρακαλέσω νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον συντομώτερον καὶ ὡραῖον ὅπως αὐτὸ ποῦ ἔχεις. Εἶδα μὲ ἀπορίαν μου ὅτι ἡ *Λύρα τοῦ Ὀρφέως* σοῦ ὀφείλει τετράδιον πρὸ ἑνὸς ἔτους. Ἀδύνατον! θὰ σου ἔστειλε καὶ θὰ ἐχάθη, καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ σου ξαναστείλῃ, τώρα ποῦ θὰ το μάθῃ, διότι εἶγε πολὺ εὐγενής.

Κίτρινο Τριαντάφυλλο (Ε. Κ.) ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς.

Κάτι περιεργότατον μοῦ γράφει ἡ φίλη μου *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*. «Ἐδῶ ἔρχεται διδασκάλισσα ἡ πρώην συνδρομήτριά σου Ε. Δ. ..., ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον... Καὶ ξεύρεις ποῦ ὀφείλει τὸν διορισμόν της, ἀγαπητή μου Διάπλασις; Εἰς σὲ καὶ μόνην. Διότι διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν τὴν ἐγνώρισα, καὶ ἐνέργησα εἰς τὸν θεῖον τὸν βουλευτήν, καὶ τὴν διώρισεν ἐνταῦθα.» Ὁρίστε τὶ κάμνουν τὰ Μ. Μυστικά. Καὶ διορισμούς!

Γνωρίζω τὰ μεγάλα δυστυχήματα, τὰ ὁποῖα ἔπληξαν τὴν οἰκογένειάν σου, ἀγαπητήμου *Δέα*. Ἀλλὰ ὄχι· δὲν πρέπει νἀπελπίζεσαι, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀπογοητευμένη, καὶ νὰ μὴ σου ἀρέσῃ πλέον τίποτε καὶ νὰ μὴ εὑρίσκῃς εὐχαριστησίν εἰς τίποτε. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ παρηγορηθῇ ἡ μαμά σου, ἡ ὁποία, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς της, εἶνε δικαιολογημένη περισσότερον, ἀφ' οὗ βλέπῃ ἀπελπισμένην καὶ σέ, εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος καὶ τῶν ἐλπίδων; Παῦσε λοιπὸν δι' ἀγάπην τῆς μητέρας σου, καὶ ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ μπαμπᾶ σου, καὶ ἀνάλαβε τὰ μαθήματά σου, τὰς ἀσχολίας σου, τὰς τέρψεις σου, τὴν εὐθυμίαν σου. Νὰ ἰδῇς τότε πῶς θὰ παρηγορηθῇ καὶ ἡ μαμά!

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἀπονέμεται σήμερον, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου, εἰς τὴν *Θεραπαιτίδα τῶν Μουσῶν*, ἡ ὁποία ἔλαβε κατὰ καιροὺς (μοῦ τα γράφει ἡ ἰδία καὶ τα ἠῦρα ἀκριβῆ) τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν Μ. Διαγ.	(Ἀγγλικοῦ)	Ἔπαινον	=1/10
Εἰς τὸν 57ον »	(Λύσεων)	Γ' Βραβ.	=1/8
Εἰς τὸν Μ. »	(Γαλλικοῦ)	Ἔπαινον	=1/10
Εἰς τὸν 58ον »	(Λύσεων)	Β' Βραβ.	=1/4
Εἰς τὸν 60ὸν »	(Διηγημ.)	Ἔπαινον	=1/6
Εἰς τὸν 61ον »	(Ἀσκήσ.)	Ἔπαινον	=1/10
Εἰς τὸν 62ὸν »	(Λύσεων)	Β' Βραβ.	=1/4
Εἰς τὸν 63ον »	(»)	Β Βραβ.	=1/4
Εἰς τὸν Μ. Διαγ.	(Ποιημ.)	Ἔπαινον	=1/10

Ὁλικὸν ἄθροισμα: 1 3/10

Μερικὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω βραβείων, ἔλαβεν ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς ψευδώνυμον *Θέλπουσα*. — Ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν της πρὸς δημοσίευσιν.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Πρῶτα νὰ διορθώσω ἓν λάθος. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἀπέδωσα εἰς τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* ἓν ρητὸν τῆς *Ποιμενίδος τοῦ Πηλίου*, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα παρελείφθη ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους. Προστίθεται λοιπὸν εἰς τὰ *ὑπὲρ* τῆς προτάσεως, μαζὶ μὲ τοὺς ἑξῆς: *Κρητικὸν Κάστανον*, *Ἀπαττᾶκα Ἐλπίς*, *Χρυσῆ Ἀνθοδέσμη*, *Κυκλαμιά*, *Σιταχωμένος Ποντικὸς* καὶ *Φιλάγγελος Ἕλλην*.

Ἐναντίον τῆς προτάσεως ψηφίζουν: *Κεντρί*, *Ἱππότης Μαντζουράνας* καὶ *Κύριος Πρόεδρος*.

Καθὼς εἶπα, ἄλλους δὲν θἀναφέρω, καὶ ἂς μὴ περιμένουν ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς ἐπιστολὰς μετὰ τὴν 7 Ὀκτωβρίου.

Τώρα θὰ δώσω τὸν λόγον εἰς τὸν κ. Φαίδωνα καὶ εἰς τὸν Ἀνανίαν. Ὁ Ἀνανίας θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*· — τὸ *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίαν Καλλινίκου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θυμᾶται τὸ σχοινάκι ποῦ ἔπαιζαν μὲ τὰς ἀδελφάς της· — τὸ *Μεσολογγιτάκι* ἐρωτᾷ τὸν Σωτ. *Σ. Σταυρουλόπουλον*, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ τετράδιον, ἂν ἔλαβε κ' ἐκεῖνος ἰδικόν του, διότι δὲν εἶχε ψευδώνυμον, καὶ δὲν εἰξεύρει ποῖος ἔκαμε πρῶτος τὴν πρότασιν — ὁ *Λεοπάρδαλις* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Εὐτυχίας Γερασίμου* καὶ ταχυτὰ τοῦ *Ἱππότου τοῦ Ἀστέρος* — ἡ *Μαργαριταφόρος* ἐρωτᾷ τὴν *Δέσποιναν Κουφουδάκη* διατὶ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν της· — ἡ *Σαλωνίτισσα Ἑλληνὰ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* ὧν ζητεῖ ταχυτά· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἥμιτον*· — ἡ *Ἀτρόμητος Καρδία* ἑνώσας τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ τὴν φιλεῖ πολὺ-πολύ· — ὁ *Ἱππότης Μαντζουράνας* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Σ. Κ. Μανάρης*, ἐν Πειραιεῖ, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸνομά του· — τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* πληροφορεῖ τὸν *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* ὅτι κατάγεται ἐκ Νίγδης καὶ ὅτι θὰ τῷ φανερώσῃ τὸνομά του δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ στείλῃ διὰ τοῦ Γραφείου μου· — ἡ *Δέα* ἀσπάζεται τὴν *Βίρηνην Μιτυρλῆ*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Ὑάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* καὶ *Γλυκὺ Φιλάκι*· — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*· *Φουσκοθαλασσιὰν* καὶ *Λίθερα*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* μὲ τὸν *Κερομιδόγατον*, *Βίγλαν* καὶ *Λίλουρον*· — ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* μὲ τὸν *Σπαρτιατικὸν Ζωμόν*, *Λίλουρον* καὶ *Τσιγγαρέλλαν*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Λιγάγρων*, *Πειραϊκὴν Αὔραν* καὶ *Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον*· — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Θαλασσοπούλαν* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των)· — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Ὠρίωνα*, *Ρωμαῖον Κιλέρων* καὶ *Ὠραίους Πρίγκιπας*· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὸν *Καραχαΐαν τοῦ Αἰγαίου*, *Ψάλτην τῶν Δασῶν* καὶ *Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἥμιτον* καὶ *Σμυρνιοπούλαν*· — ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* μὲ τὸ *Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον* καὶ *Ἐθνικὸν Ἥμιτον* (ὧν ζητεῖ ταχυτά·) — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος*, *Μονογενῆ* καὶ *Ἄσπρο Κάρβουνο*· τὸ *Ἀσπλαγχνον Κῦμα* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Σπυλίδος* καὶ *Πηδηκτούλαν*· — ὁ *Ψαρμυαλὸς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*· — τὸ *Ματαρίτι τῆς Χίου* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*· — ὁ *Τοξότης Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Βελοφόρον Ἄρεμιν*, *Χρυσὸ Ψαράκι* καὶ *Ἐλπίδα*· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Δίρφης* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Δημοτικὰ Βόλου* καὶ *Ψαρμυαλόν*· — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ἐνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Πλαρήγορον Ἄγγελον*, *Εἰρωνείαν τῆς Εἰμαρμένης* καὶ *Μενεξεδένιαν*· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμόνος* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπαιδα* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα*· — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ἥμιτον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· — ἡ *Πειραϊκὴ Αὔρα* μὲ τὸν *Σαρδανάπαλον* καὶ *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης*· — τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Νεαρ

Βράγος μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ἄγγελον* τῆς *Ἀγάπης* — ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* — ἡ *Λιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὸ *Κῦμα* τῆς *Σαλαμῖνος*. *Ἀνοιχτὴν Καρδιὰν* καὶ *Ἀνθάλλιον* τῆς *Ἐρήμου* — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Κάλυκα Ῥόδου* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*. — τὸ *Ἀγγροκόρσον Νέφος* μὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Κίχλαν* καὶ *Καίφαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* (ἔστειλα· πῶ, πῶ, τί μαθήματα! νὰ ἰδοῦμε, θὰ εὑρίσκῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς κάποτε; νὰ σοῦ πῶ, κ' ἐγὼ ἐγέλασα μὲ τὸν κυνηγὸν τοῦ Ἀναν ία, ποὺ τὰ πουλιά του εὑρέθηκαν μὲ κομμένες γλῶσσες!) *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* (λοιπόν, ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ γίνουν οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου καὶ θὰ ἡσυχάσετε, νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα· μὴ ἀμφιβάλλῃς ὁλόγυμνα περὶ τῆς ἀγάπης μου· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ ποὺ τὴν ἐνθυμήθης·) *Μεσολογγιτάκι* (ὁ κ. Φαῖδων ἐχάρη ποὺ σοῦ ἤρεσε τόσον ὁ Διάλογός του «Ἐν ᾧ πίπτουν τὰ φύλλα...») *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*, *Λεοπάρδαλιν*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Νεαρὸν Μουσικόν*, *Μαργαριτοφόρον* (πάντοτε, ὁσάκις μοῦ ἔγραψες σοῦ ἀπήντησα· τὰ Μ. Μυστικά σου τὰ στέλλω τώρα εἰς Χίον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι βαθμηδόν· σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ ξεσπαθώματα·) *Ἄσπρο Ἀραπάκι* (χαίρω ποῦ ἤρχισες τὰ «ἀγαπητὰ μαθήματα»·) *Τραφαλκάρο* (δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε περὶ ψευδωνύμου τῆς ἀδελφῆς σου· εἰμπορεῖ νὰ μοῦ ἐπαναγράψῃ·) *Πύργον τῆς Μεσογιαλίας* (εἰς τὸ προσεχές·) *Φιλάσσιον Διογένην* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, καὶ νὰ μοῦ γράψῃς·) *Μικρὰν Δέσποινίδα* (χμ! καλὸν Κομφούκιον εὕρηκες, διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ τὰ Κινέζικα·) *Φίλλαγλον Ἕλληνα* (κομψῆς καὶ αὐτός σὰν ἐσέ· νὰ ἰδοῦμε τώρα τὸν χειμῶνα, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ σοῦ ἔρχωνται ἰδέαι νὰ μοῦ γράφῃς;) *Σειραγωμένον Ποντικόν* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Καλῶς Ὥρισες* (νὰ μὴ σοῦ δημοσιεύσω ἄλλο Παιδικὸν Πνεῦμα; διατί; ἐξήγησέ μου σὲ παρακαλῶ τὴν παράδοξον καὶ πρωτοφανῆ αὐτὴν παράκλησιν!) *Ψαρόμυαλον* (σημείωνε τὸν ὁμῶς ἀπὸ ἐντὸς παρενθέσεως, καὶ τότε δὲν γίνεται λάθος ποτέ·) *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην* (χαίρω ποῦ ἔχετε τώρα ἐκεῖ «ἀμφοτέρους καὶ τοὺς τρεῖς» Σκεφεραίους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων μου φίλων· συμφωνῶ ὅτι ὁ «Πετρομαζευτὴς» συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀρίστων μυθιστοριῶν, διότι εἶνε τερπνή, εὐφυής, συγκινητική, καὶ κινεῖ ἐξόχως τὸ ἐνδιαφέρον·) *Φωτεινὸν Οὐρανόν*, *Χρυσίζουσαν Κεφαλήν*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Κυκλαδίτην* καὶ Σ.. (ἔστειλα· εὖγε διὰ τὰς λαμπρὰς ἐνεργείας σας ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδος»·) *Κρητικὴν Σημαίαν*, *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας* (ἐλήφθησαν τὰ δύο τετράδια·) *Μικρὸν Λύλητὴν* (τ' ἀποτελέσματα τῆς Καλλιγραφίας θὰ δημοσιευθοῦν τάχιστα· φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφήν σου·) *Κερτρί* (πολὺ μοῦ ἤρεσε καὶ ἡ νέα «φουρνιὰ» τῶν γελοιογραφιῶν σου· ὡραῖαι ὅλαι καὶ αἱ περισσότεραι εὐφυέστατα· ὥστε λοιπὸν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ; τί καλά! ὡς πρὸς τὴν πρότασίν σου, σὲ πληροφορῶ ὅτι φέτος δὲν θὰ γίνῃ τίποτε·) *Μενεξεδένιο* καὶ *Τριαντάφυλλένιο Μπουκετάκι* (αἱ ἀπὸ 8 Αὐγούστου ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν τὴν 4 Ὀκτωβρίου, καὶ χωρὶς νὰ περιέχουν τὴν περὶ ἧς γράφετε εἰσφοράν διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· πῶς ἔγινεν αὐτό;) *Ἐθνικὸν Ἔργον* (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν· βέβαια ἐδιάβασα τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας· ἀλλ' εἶνε ἄλλο ὅταν σοῦ τὰ γράφῃ ἕνας φίλος σου·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Κυνηγὸν τῆς Σταρήθρας* (τὸν πρῶτον, ποὺ μοῦ ἔστειλεν ἀπάντησιν διὰ τὴν Ἑνδεκάτην Κυριακήν,) *Κεραμιδόγατον* (καλῶς ἦλθες λοιπόν, διότι ὑποθέτω ὅτι ἦλθες· ἔ, ποντικάκια τῶν Ἀθηνῶν, φυλαχθῆτε, καὶ ὁ Κεραμυδόγατος ἔφθασε!...) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἄχ, αὐταὶ αἱ διασκεδάσεις! ποῦ ἔμπορεῖ νὰ τὰς ἰδῇ τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ γράφουν τὰ ὡραῖα των γραμματάκια! [ε] διὰ τὸ σημειωτὸν·) *Λοξίαν*. *Ἀεροναυτοπούλαν* (βεβαίως θὰ τὴν συμπεριλάβω·) *Ἀερόμητον Καρδίαν* (λάθος ἔχεις, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίζῃς τὸν Ἀναν ία· τελοσπάντων, μεγάλη ἐπιτυχία αὐτὸς ὁ Κινεζικὸς Διαγωνισμός· ἔ;) *Ἄσπρον Μενεξὲν* (μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν;) *Γ. Ἀθανασιάδην*, *Αὐγερινὸν* (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ τὴν πραγματοποιήσω· κατήντησε πλέον, μὲ τὰ τόσα ποῦ ἔχομεν, νὰ μὴν εἰξεύρω τί νὰ πρωτοκάμω· ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κινεζοῦ Τσὶν-Τσών, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη νὰ μεταφράσῃ τὰ κινέζικα!) *Σεμνὴν Κόρην* (ἔστειλα· περιμένω ὅ,τι μοῦ γράφεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων·) *Πικραμένην Καρδοῦλαν* (καλὴ· διασκέδασιν!) *Κόρην τοῦ Λάλα* (!ε) ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· τί νὰ σοῦ εἰπῶ! τὸ θέμα τῆς Ἐκθέσεως δὲν μοῦ ἐφάνη καὶ τόσω φοβερόν· δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψῃ κανεὶς μίαν αὔθουσαν ποῦ βλέπει· εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ δημοσιευμάτά μου, καὶ οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν δί' ὅσα γράφεις·) *Λιακὴν Μαργαρίταν* (σὲ θὰ ἐννοῇ, διότι τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον δὲν τὸ ἔδωκα ἀκόμη εἰς ἄλλην·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (ἡ Κικὴ σε ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Μικρὰν Φιλοπερίεργον* (εὐχαρισῶ διὰ τὰς εὐχάς· βέβαια, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ·) *Ἀργηγὸν τῶν Μολυβέρνων Στρατιωτῶν* (ἔστειλα·) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· θὰ σοῦ ἔγραφε καὶ μὲ τὸ χέρι της, ὅπως θέλεις, ἀλλ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῆς πονεῖ τ' ὀχέρι·) *Ἀρτάκι τοῦ Γαλατερῆ* (ἔστειλα·) *Ἔνδοξον Ψαριανὴν*, *Ἐαρινὴν Ζωὴν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν σύνταξιν· ἂν δὲν σοῦ ἀπήντησα τότε βέβαιως δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου· ὀλίγα ἢ πολλά, πάντοτε ἀπαντῶ·) *Χαριτωμένο Ναυτάκι*, *Νεαρὸν Ζωγράφον*, *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας* (ὁ ὁποῖος δὲν κατορθώνει νὰ μοῦ γράφῃ, παρὰ ὁσάκις ἔχει νὰ ζητήσῃ τίποτε·) *Τσιμερινὸν τοῦ Κόσμου Νάν-Λίγγ*, *Κύριον Πρόεδρον* (ὁ ὁποῖος εἶδε μετὰ χαρᾶς ὅτι τὰ περισσότερα βραβεῖα τῆς Κυριακῆς τὰ ἐπῆραν ἀγόρια·) *Σ. Μανάρην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

508. Λεξιγρίφος

Ἂν προτιμᾶς δύο φορές, ἢ ἂς στὸ τέλος μίαν,
Καὶ δυσκολεύεσαι πολύ... ρωτᾶς τὸν Ἀναν ίαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόψαρο

509 Συλλαβόγριφος.

Ἐμπρὸς εἰς ἕνα ποταμὸν ἓν γράμμα ἐὰν κολήσῃς,
Ἀρχαίαν πόλιν παρευθὺς, πλουσίαν, θαυαστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ῥαβέττου Γυλδιάβδου

510. Στοιχειόγριφος.

Χωριὸ μικρὸ ποῦ ἀκούστηκε
Στὸν ἄτυχό μας πόλεμο,
Μὲ ταῦ γίνεται φάρμακο
Μὰ ὄχι... γιὰ πονόλαιμο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ῥόδου.

511 Ρόμβος.

Π
★ Η ★
★ ★ Δ ★ ★
Π Η Δ Α Σ Ο Σ
★ ★ Σ ★ ★
★ Ο ★
Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπουαγεύρος

512. Πρόβλημα

Νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 100 διὰ πράξεων, εἰς τὰς ὁποίας νὰ μεταχειρισθῇ τις ἑφάπαξ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰστοριοῦ Παλαμήδου

513. Ἐπανόρθωσις στίχων

Ἡ κατωτέρω φράσις νὰ γίνῃ τετράστιχον, ὁμοιοκαταληκτούντων τῶν στίχων, τοῦ πρώτου μὲ τὸν τρίτον καὶ τοῦ δευτέρου μὲ τὸν τέταρτον:

«*Ὅστις τὸ κακὸν δίδει ἀντιμισθίαν ἀντὶ καλοῦ, ἔχει καρδίαν ἰοβόλου καὶ δειλοῦ ὄφεως.*»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης

514. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἑλληνικῶν ποταμῶν:

ΑΑΑΕΕΕΗΠΛΑΝΟΟΟΠΡΣΣΣΤΥΦΧΩ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄπρο Κάβουνο

515. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίσαν τόνομα Τιτᾶνος.

1. Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. — 2. Πτηνὸν ὡραῖον — 3. Θηρίον. — 4. Ἡφαίστειον. — 5. Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν

516. Φωνηεντόλιπον.

τ-ν- κ- μ-ν- δμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰαπέτου Γουλιέλμου

517. Γρῖφος Ἰνδικός.

12.(ἄρθρον)—π4 (ὄνομα)—π7 (ῥῆμα)—η3 (ἀντωνυμία)—τ1 (ἄρθρον)—α4 (ὄνομα) ο1 (ἄρθρον) —θ3 (ὄνομα.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καραλίας Μεσσοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 34 καὶ 35.

414 Κάπαρις (κάπα-ρίς) - **415.** Μένων-Μέμνων. — **416** Ἀργῶ-Ἀργώ. - **417** Ψύχος-ψυχή.

418.
Α Κ Μ Ω Ν
Ζ Η Ν Ω Ν
Ι Ν Δ Ο Σ
Ι Ω Ν Α Σ
Ν Ι Ο Β Η

419. *Τὸ τέλος ἐπιστέφει τὸ ἔργον.* (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ἐκ χῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.) - **420.** Ὁ πλοῦτος χωρὶς φρόνησιν καὶ εὐγενῆ καρδίαν, — οὔτε ὑπόληψιν γεννᾶ, ἀλλ' οὔτε εὐτυχίαν. — **421-425.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Η σχηματίζονται αἱ λέξεις: *μηρός*. *Ἥρα*. *σχῆμα*, *ῥῆμα*, *σῆμα*. — **426.** Ὅσοι δὲν ἦσαν καλλιγράφοι. — **427.** Ὑπὸ πάντων ἀποκαλεῖται ἐπιστήμη θεία ἡ ἰατρική.

428 Περσία (περ-σία!) - **429.** Πίσσα - Κίσσα. — **430.** Ἀχρὶς-καρίς.

431
Α =οὐΔὲν
Μ Ε Ν =ΝΕΜεα
Λ Ι Μ Ο Σ =μικρὸΣ ΟΜΙΛεῖ.
Λ Ι Χ Α Ν Ο Σ=ΠΑτροκλοΣ ΟΝ ΑΧΙΛλεύς.

432—436. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Τ σχηματίζονται: *κτείγω*, *τρέφω*, *τρόπος*, *τότος*, *τροχός*. — **437.** *Ἡ Τράπη*. — **438.** Εἰς τὸ Λεξικόν. - **439.** Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: *γέρων*, *ξένος*, *δρᾶσις*, *ἀβαρής*, *ἄγριος* καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀντιθέτων ἀκροστιχίς: Ν Ι Ο Β Η (*Νέος*, *Ἰθαγενής*, *Ὄκνος*, *Βαρύς*, *Ἥμερος*.) — **440.** Οὐδὲν μάτην ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. — **441.** Καὶ ὁ γρῖφος εἶνε αἴνιγμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν ταμίδιον, περιέχον καὶ ἕτερα δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρτσίδου, τὴν ΜΠΕΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ. κοσμούμενον δὲ διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πανομοιοτύπου τῆς ὑπογραφῆς του.

Εὑρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τιμᾶται φρ. 0,60.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.